

Viktor Szoszнора

A varjú és a kisfiú

- Megismerkedne vélem?
 - Hogyne, kérem.
 - Becses nevét megkérdezhetem?
 - Varjú vagyok.
 - Örvendek végtelen.
 - S önt hogy nevezzem?
 - Hogy engem? . . .
- Nem lényeges, hogy hívnak, illetőleg titok - ne is kérdezze többet.
- Úgy örvendek és van szerencsém.
 - De tudja mit? Mi volna, ha tegezném?

- Szervusz, kérlek.
- Mondd csak, te varjú, miért hívnak varjúnak téged?
- Nem vagy te tolvarj?
- Már hogy lennék tolvarj?

Így társalgott a fiú,
kérdezett,
majd válaszolt a vén varjú helyett.

- S miért jöttél ide?
- A városban érdekesebb: motorbiciklik, gyerekek.
- Az erdő - mégse város.

Nincsen ott
sem ez, sem az, hisz magad is tudod.

De te

láttál-e erdőt valaha?

- A moziban.

Az erdő az -

hol sok a fa.

S moha.

Meg rókák.

Meg áfonya.

Meg gombák.

Figyelj csak,

hogyha téged
én éjjel-nappal etetnék,

te nem

lennél-e akkora, akár egy úrrakéta?

- Dehogynem, természetesen.

- Úgy.

Hát a Holdra

nem repültél

soha?

- Én ne repültem volna?!

- Micsoda hadova!

Hát ezért vagy te varjú.

Te -

hadovarjú.

No, meg ne haragudj rám.

Inkább költözz be hozzám.

Etetlek majd perccel, kiflivel.

S nem hadovából,

de igazából,

mint egy rakéta,

olyan nagy leszel.

Így társalgott a fiú,

kérdezett,

majd válaszolt a vén varjú helyett.

S a Mars-mezőn az orgona

virágzott fürtösen -

mintha szőlőtőkék sora

ringatná fürtjeit.

Hiszen

még a hold is, mint érett szőlő-

fürt ringott Leningrád felett.

S a fehér éjben

szőlőskertek

illata lengte be a teret.

Baka István átköltése